Cartea celor 4 peceți

2015

Cartea
celor 4 peceți

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN

Cartea celor 4 peceți/Petrea Marian Iulian. Vatra Dornei : StudIS, 2015
Bibliogr.
ISBN 978-606-775-056-0

821.135.1-1

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăţ Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Cuvânt Înainte

Această carte reprezintă o incursiune în lumea interioară a omului, învăluită într-o poveste magică şi misterioasă. Se abordează diferite puncte drept pietre filozofice, spre a defini stări sufleteşti, din dorința de a obține echilibrul energetic necesar şi specific, aducându-se în prim plan capacitatea omului de a transpune universul său interior. Nu în ultimul rând, o frântură de jurnal personalizat, se dezvoltă de-a lungul tablourilor poetice, îmbinând structura lor astfel încât pe parcursul etapelor, titlurile poemelor se unesc, ca un tot unitar.

Scopul principal al lucrării este acela de a exprima dorința omului de a iubi şi a fi iubit, la rându-i, puterea imaginației acestuia, sustragerea informațiilor la nivel astralic - şi nu în ultimul rând, o poveste. Inițial, proiectul cuprinde mai multe perspective, într-o încercare de a oferi răspunsuri asupra sferelor astrale cu care omul interacționează, când devine o trecere constantă de la un început, către sfârşit, ca un perpetuum mobile căruia i se imprimă o forță, generând mişcarea.

Dedic această fărâmă sufletească tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără. Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând la lumină frumusețea sufletească!

(2012 - 2013)

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

Întru nestinse amintiri

Parcă-ți revăd umbra, sub potecile lumii,
Şezând pe banca unde noi ne-am cunoscut,
Când însăşi noaptea blândă, scris-a lunii:
"Întru nestinse amintiri, primul sărut”
- Şi ți-am dat tot ce am avut: inima mea,
În noaptea de pe urmă şi-n luna nebună,
Scriindu-ți ce-mi va mai rămâne - umbra ta,
Potecile lumii, mormântu-mi drag şi o cunună...
"Întru nestinse amintiri, lacrima mea..."

Nu te-am zărit, cu umbra-ți, lângă mine,
Să te numesc blândețea sufletului meu,
Când părăsit, sub jurământu-ți de iubire,
"Întru nestinse amintiri, rămân mereu"..
- Şi ți-am redat sărut, în nebunia nopții,
În slove despărțite, sub luna îmblânzită,
Jurând că m-a durut, în reveria morții,
Peste poteci nefericite, să fiu... o clipă,
"Întru nestinse amintiri, o umbră fericită..."

Ofrandă, să-ți aduc

Tu, drag mormânt, cu marmora ta rece,
Ce odihneşti dureri sub firele de iarbă
Şi amintiri în vânt, când timpul trece,
Ai să găseşti un suflet drag, s-adoarmă?
Ofrandă de pe-acum, tot caut să-ți aduc,
Când însăşi Moartea poate-i dulce nestemată,
Ghirlandă-n pomul bun, ori buciumul din nuc,
Cu stele tremurând în noaptea fermecată.

Tu, cruce dragă, cu umbra ta cea blândă,
Ce odihneşti lumina-n ramuri înfrunzite
Şi cântece-ți aleargă, sub geana lăcrimândă,
Primeşti un suflet, pe plaiuri înverzite?
Ofrandă de pe-acum, o, Moarteo, ți-oi aduce,
Cu umbre scuturate prin crengile iubirii,
Urmând acelaşi drum care spre Cer, m-o duce,
Prin frunze-amestecate, în lanțul amintirii...

Cu dor de triste despărțiri

Mi-e dor să mă despart de tine,
Îmbrățișându-te, la tainic ceas,
Când noaptea rece, plânge-n mine
Şi-n grabă-ți mor, sub al tău glas;
Nu-ți vor mai curge lacrimi line,
Tot întristându-te că n-am rămas
Cu dor de-a plânge, lângă tine..
Îmbrățişarea rece, fără glas.
Mi-e dor de triste despărțiri
Care-au rămas în noaptea rece,
Când lacrimi line cântă amintiri –
Şi-n brate-ți mor, la tainic ceas...

Sub umbra frunzelor de nuc

O, tu! Blândețea Sufletului meu,
Mugur din izvorul primăverii,
Cu dulce ploaie scuturi curcubeu
Şi vânt sub cântecul privighetorii!
O, tu! Suplețea Sufletului meu,
Ploaie şi vânt cu dorul aşteptării
Sub umbra frunzelor de nuc, cad, greu,
Cu ape susurând, îmbrățişării!...

Ce-mi eşti tu lună, printre stele,
Cu mugur scris în vânt, îndurerată,
Izvor de-mi sună, rece, clipe grele,
Când scuturi vis, din bolta disperată?
Că dulce-mi pare ploaia, peste ele,
Sub umbra verde-a frunzelor de nuc,
În vânt, urlând văpaia către stele,
Blândețea-n suflet iar, să mi-o aduc!..

De dorul tãu, am stins iubiri

De dorul tău, sădesc iubiri
Cu soare mort şi lună stinsă,
Sub universul greu de amintiri
Când însăşi tu... erai desprinsă...

Cu dor am să te simt, iubind,
Mereu visând sub luna neagră,
Un soare scos din cer, murind,
Tot aşteptând ființa dragă.

Vei fi mereu, a mea iubire
Întru nestinse amintiri,
Deşi cu gând de înrobire
Aştern aprinse despărțiri.

De dorul tău, am stins iubiri,
Întru vecie, să-mi ajungă
La fel ca tine-n despărțiri,
Când moartea însăşi, se alungă...

Cu luna care trece

Te zăresc în stele, aşteptând,
În universu-mi rece
Vorbind cu ele, tremurând
Cu luna care trece
Şi te iubesc mereu, visând
În noaptea noastră rece
Din universul greu, râzând
Cu luna care trece...

Ah... cum îmi frângi durerea mută,
Stingându-te în universul rece,
Când plângi sub nuc, în alaută,
Iubindu-mă cu luna... care trece...

De ce te stingi în noaptea rece
Lăsându-mă acolo, tremurând,
Vorbind cu luna care trece,
Iubindu-mă mereu, tot aşteptând?

Prin crengi îmi scuturi amintiri
Cu suflul tău cel rece -
Prin ape-mi susuri despărțiri
De trandafiri... cu luna... care trece.

Nu te mai văd în stele, surâzând
Soare s-aduci, în universu-mi rece;
Mi te-ai ascuns sub ele, tremurând
Ca frunzele de nuc, cu luna care trece?!
Ah, cât te iubesc, stingându-te, oftând!..
Şi dor ți-aduc, sub noaptea noastră rece
Din universul greu, sub ape, surâzând,
Când stăm îmbrățişați, cu luna care trece...

Aşa-i mereu, în despărţiri

De te-aş iubi, privighetoare,
Cu flori cereşti, amăgitoare,
Şi n-ai veni, să te iubesc,
Ca luna-n soare, să sfârşesc!

Aşa-i mereu, în despărţiri,
Când toţi îşi lasă fericirea,
Cu tălmăciri de amintiri,
Slăvind prin nopţi, nenorocirea –

De te-aş iubi în văzul lumii,
Ar spune unii: "Vai, nebunii!"
- Dar te-oi iubi prin Univers,
Când stele-ţi tremur, într-un vers!

Aşa-i mereu, în despărţiri,
Cu lacrimi blânde-n amintiri,
Sub Universul greu, comori,
Cu mândre flori, privighetori...

De te-aş iubi, când n-oi mai fi
Nu ţi-aş slăvi ce nu vei şti,
Ci mi-aş strivi ce-ţi sunt acum:
Necunoscut, pe-acelaşi drum...

Aşa-i mereu, în despărţiri,
Când urlă-n piept un Univers
Ce m-a desprins de mari iubiri,
De însuşi versul, pare şters...

Privind mormântul rece

"Da, iubito, aştept o Moarte..."
Îi spun, privind mormântul rece,
- Că doar atât mă mai desparte
De trupul care se petrece...

"Privesc în gol, nefericito..."
Şi tac, privind mormântul rece.

"O, tu, dulce văpaie stinsă,
De ce îmi sufli luna rece,
Din calea vremii, necuprinsă,
Prin Universul care trece?"
O tot întreb, fără de lacrimi,
Stingând izvor ce mă petrece
Când plânge luna, printre paltini,
Urlând, privind mormântul rece...

"O, zâno, tu! Cât mi-eşti de dragă,
Strângându-mă cu Moartea blândă!
Devino vis, de mă dezleagă,
Tot sărutându-mă, flămândă!
O, muzo, tu! Cât dor îmi susuri,
Tot tremurând, ca harfa-n stele!
Revino iar, de-mi cântă versuri,
Să plec, curând, la fel ca ele!"

"Au tu, pe unde-mi esti, iubito?!
Că mor în Univers sihastru,
- Şi nici n-ai şti, nefericito,
Când va s-adorm, spre cer, un astru!..
De ce mă sorbi, cu umbre reci,
În Univers fără de lacrimi?!
Că țipă corbi, când mă petreci,
Plângând un vers – amare patimi..."

"Da, iubito, iubesc o Moarte...
Şi-ţi jur, privind mormântul rece,
Că doar atât mă mai desparte,
De lumea care se petrece!..
Că orişiunde, ochii-mi saltă,
Să simt în jur, durere mută,
Stihii flămânde, cari tresaltă,
Când sufletul, să mi-l asmută!..
Ah, iubito, iubesc o Moarte!
Şi-atât de mult, o voi iubi...
Încât ca vremea, m-oi desparte
De tot ce-nseamnă a trăi,
C-aşa mi-i dat, cu drag, să mor,
Ştiind că tot ce am iubit
A fost pământ ocrotitor,
În care lacrimi, ţi-am sădit..."

"Mă sting în Univers, nefericito..."

"Şi am tăcut mereu, iubito...
Cu tine, în mormântul rece..."

Am sã te-aştept cu trandafiri

Priveam sicriul tău de plumb,
Cu umbre, frânt, de-o lună rece,
Răzbind prin Univers, pe rând,
Cu frunze scuturate-n vânt,
Iubind pustiul greu, flămând,
Sub dor de plumb, când mă petrece...

"Sunt aici, iubito, lângă tine –
Legați pe veci, pe sub pământ,
Cu umbre-mi stingi un dor de-a ține
Sărut de plumb, din drag mormânt;
Nu-ți fie teamă, tu, iubito,
Te-aştern ca frunzele în vânt
Sub luna de aramă, fericito!"

S-a stins o lună sângerie
Amestecată-n umbre reci,
Dar s-a aprins o rană vie
Prin frunzele de pe poteci;
În vânt, desprins-am amintiri,
Privind către sicriu, îndurerat:
"Am să te-aştept cu trandafiri,
În draga raclă-n care m-ai eliberat!.."

În ziua despărțirii

“Ți-am dat inima mea, iubito..."
I-am spus, cu voce stinsă,
În ziua despărțirii...

Devin o umbră frântă-n drum.
- Şi tremură, de vânt atinsă,
O lacrimă absentă-n scrum,
Pe marmora mea stinsă;
Nu-i chin, să scalde veşnic fum,
Trădând cu greu dureri ascunse,
Smaralde-n chip divin, parfum,
Arzând de dor plăceri străpunse -
Dar nici destin, să mi-l adun
Într-un buchet de lacrimi blânde,
- Adevărat festin - iar eu, imun,
Să cochetez, când m-or cuprinde!..

"Ți-am luat durerea, fericito..."
I-am răspuns, cu voce stinsă,
În ziua despărțirii...

Devin o umbră fericită,
- O rană vie, susurând -
Care mă leagănă o clipă,
Prin viață şi moarte, trecând.
E lacrimă stinsă, adesea,
Căci dulcea durere, apasă -
Iar mierea prelinsă, curgea,
Cu suflu-mi departe de casă;
Nu-i chin, sub luna nebună,
Nici moarte, în soarele stins -
Doar firea-mi, comori de-şi adună,
Zburând spre Universul promis...

"Mă sting, nefericito..."
I-am şoptit, cu voce stinsă,
În ziua despărțirii...

Ca tu sã-mi ierþi dezamãgiri

Trecut-a vremea noastră, draga mea,
Cu flori din dulcea amintire
În care poate noi, eram... cândva...
Izvor şi soaptă, de iubire;
Ori tu, să-mi ierți dezamăgiri,
Să uiți pe veci, al meu dezastru -
Sunt Eu, eşti Tu, sădind iubiri,
În cărți, sub cerul de-alabastru.
Au poate nu-i de-ajuns, acum,
În piept, iubirea, să ți-o port,
Când însăşi lumea, parcă-i scrum,
Cu umbra ta şi-n suflet mort?!

Mă sting cu drag, sub cerul nopții,
Privind adânc, o lună mare
- Şi stele-n prag, eternității,
Se frâng în trista depărtare..

Ca tu, să-mi ierți dezamăgiri,
În ceasul cel din urm'-a firii,
Când îți sădeam doi trandafiri,
Cu glasul stins, al despărțirii,
Căci orişiunde-n lumea largă,
Te strâng adânc, vârâtă-n piept,
De nici durerea, n-o să şteargă
Un dor flamând, căci te aştept!..

Ah, tu, să-mi ierți dezamăgiri,
Că vorbele-mi, n-au fost deşarte;
Să nu mă cerți, nici în priviri,
Când suflul viu, de trup, mi se desparte -
Să nu cunoşti nicicând, durerea..
De-a fi precum o rană vie,
Să-ți stingă-n vânt, mereu, plăcerea
De-a şti cum sunt – ce-mi eşti doar mie,
- Căci toate ce le sufăr, făr' de tine,
Sunt doar ofrande arse, la mormânt,
Iar de-or rodi cândva, reține:
Eşti tot ce am iubit, pe-acest pământ!..

Supusă doar iubirii

Ți-oi fi mereu vreun suflet drag,
Înfrânt de anii ce vor trece,
Când mi-oi iubi toiag de fag,
Ori vorba-n vânt, sub apa rece?!..
Dar n-oi mai fi în zori, pribeag,
Cu gând că paseri vor să plece,
Căci n-ai mai şti, dureri de-mi trag,
Când susur blând, ori m-oi petrece...

"Ah, tu, iubito, revino iar,
Cu tremur dulce-n stele,
Supusă doar iubirii..."
Murmur în vânt, dar... în zadar -
Mă frâng în noapte, ca şi ele,
Sub frunzele robirii...

- Şi iar îi cânt, sub raza lunii,
Stingându-mi vis, spre mândra floare,
Cu vers în vânt, să las la unii
Pe draga mea privighetoare...

Pecetea Iubirii

Întru nestinse amintiri,
Ofrandă, să-ți aduc –
Cu dor de triste despărțiri,
Sub umbra frunzelor de nuc!..

De dorul tău am stins iubiri,
Cu luna care trece –
Aşa-i mereu, în despărțiri,
Privind mormântul rece.

Am să te-aştept cu trandafiri
În ziua despărțirii,
Ca tu să-mi ierți dezamăgiri,
Supusă doar iubirii...

Pe buze prind durere mută

Sub umbra unui nuc bătrân,
Versul țipă-n alăută;
Tot mă strigă, ca să-i spun
Despre-a mea durere mută.

"N-am cui spune, nuc bătrân!"
Mă trezesc, vorbind ades,
- Când însingurat, rămân,
Lângă cel ce m-a ales

Ca durerea-mi, să i-o cânt,
Făr' de-a-i spune hâdu-mi nume,
Trunchiul greu, să i-l încânt,
Desluşindu-i a mea lume –

"Of, sunt eu, pribeag în lume –
Şi tot cuget, ne-ncetat
Dacă nu cumva, ştiu bine...
Ce am strâns, ori ce-am lăsat!

Orişiunde-n lumea largă,
Tot mi-am strâns durere vie,
Poate voi uita, vreodată,
Tot ce mi-au făcut ei mie;

Aşa-i soarta, câteodată,
Sufletul, să ți-l ascută,
Însă eu... ca şi-altă dată,
Tot îmi prind durere mută..."

Sã tac, sub clipe grele

"Nici Moartea, nu mă vrea, bătrâne!.."
Grăiesc – ş-apoi îmi strâng durerea,
Privind cu dor, spre draga-mi lume,
De unde mi-am purces averea.

Eu însumi, m-am supus durerii,
Scăldat în liniştea ce-o curmă,
Cu trupu-mi, doină primăverii,
Uitat în miriştea din urmă...

"Amare patimi..." – vântul geme...
Şi griji de am răpus, o vreme,
Strânsu-mi-am lacrimi din poeme,
Pe-acest pământ, făr' a mă teme...

"Ah, vreau să zac, sub umbra ta,
Că-n dânsa, Moartea, fie-averea-mi,
Un leagăn din înmiresmata
Podoabă-n care să-mi destrami
Negrăitoarea clipă din durerea-mi!.."

- Şi tac, strângând pe Nuc în braţe,
Prin crengi, să îmi desfac un vis,
Sub frunze grele, să agaţe..
Pierdutu-mi, plânsu-mi Paradis...

Căci Moartea nu ascultă

Ah, plânge-n taină, nucul meu!
În crengi, amestecat, rămâne -
O frunză-şi caină-n trupul greu,
Durerea, să mi-o strângă-n mâne:

"Să-ți spui o vorbă, dragul meu,
Din doina-n care m-am născut,
Cu glas prin iarbă, viu mereu,
Sub cerul liber, de-am crescut:

Lăsat am fost, de Cel de Sus,
Cu trainic rost, pe astă lume –
Şi nici avere, nici renume,
Spre răsărit, ori la apus,
Nu mi-am întins, sub rădăcini,
Cum nici în freamătul coroanei,
Sub lacrimi arse-ntr-al icoanei

Strivită printre mărăcini,
Nu mi-am adus vreo rugă-n van,
Strângând mereu amarul lumii,
Cu frunza-mi pală – care.. ce mi-i,
Răsfrânsă-n fiecare an?!..

Averea mea e doar risipa
De bunătate cari mi-o-mpart
Spre zările ce se despart,
Pe-uni' paserile-şi zbat aripa
Şi visele se împletesc,
Când tot orfan, la fel ca tine,
Durerea lor, sub crengi oi ține,
Când stau să povestesc...

Apoi, de strâng amarul tău,
Prin ramurile-mi frânte, seci,
O rugă 'nalț, spre Dumnezeu,
Privind ofranda mea, în veci –

Să ştii tu, dragule, că Moartea,
Nu te ascultă, prin poteci,
Când lupii urlă-n luna plină –
Ci trupu-ți saltă, când să pleci,
Ca orice suflet, în lumină.

Au cum să te asculte Moartea,
Când soarele nu ți-a apus,
Ori luna să-ți deschidă cartea,
Să vază pe-unde te-ai mai dus,
Să îți sărute bătrânețea,
Ori să îți curme tinerețea,
Ca lacrimi, să sădeşti în lume,
Păstrând cu tine, al meu nume?!..”

Povestea vieţii mele...

"Ia priveşte, tu, bătrâne,
Cum neliniştea, m-apasă!
O poveste, n-am cui spune –
Şi tare mi-e dor de casă!..

Singur m-am simţit, prin lume.
Când dureri, mi-am tot sădit,
Printre clipe, gânduri bune –
Şi mă-ntreb: cu ce-am greşit?

Orişiunde, ochii-mi saltă,
'Naltul cer, să îl cuprindă!
Pân' şi inima-mi tresaltă
Cu iubire, să-l desprindă!

Dar cu toate-acestea, iată!
Singur sunt, pe astă lume;
Soarta-mi pare blestemată,
N-am durerea, cui o spune;

Ce-am avut, ori n-am ştiut?
Mă-ntrebam, odinioară,
Aşteptând în zori, pierdut,
Un răspuns ce mă doboară

- Şi neliniştea-mi zăresc,
Cugetând spre mândrul astru:
De ce pacea n-o găsesc,
Rămânând mereu sihastru?

Iar m-apasă dor năprasnic!..
Pieptu'-mi saltă anevoie
Gânduri vii şi chin amarnic,
Să mă sting, fără de voie;

Ah, când totul geme-a viață,
Tot iubind Natura-mi dragă,
Sufletul, mereu mă-nvață,
Tainele, de le dezleagă;

Însă viața, mi se stinge,
Că supus, de legi deşarte,
Lanțuri mii, îndată-mi prinde,
Chinuri vii, de îmi împarte.

Cuget c-am trăit de-ajuns
Clipe grele-n aşteptări -
Anii, negreşit, s-au scurs,
De-mi irump cu întrebări;

Oare, n-am iubit întruna?
Viața-mi susură în piept!
Dar mă doare, mi-e totuna!
Universul, mi-l aştept!..

Vreau acasă, să mă duc,
Lumea, să n-o mai cunosc;
Te prefer pe tine, nuc –
Şi-n dureri, te recunosc!

Soare, de-ți aprinde, luna,
Tu stai veşnic 'gândurat,
Tot iubind, întotdeauna
Lumea cari te-a alungat...

O, tu, nuc bătrân, ferice,
Mângâie-mă, leagănă-mă,
Să rămân cu tine-aice,
Prins în somn, sub umbra ta;
Dureri de-ți spun, tu scoate-mă
Din vise dragi, din lumea mea..."

Dar toate-au rostul lor, pe lume

Nucul iar mă strânge-n brațe;
Crengile-şi aruncă-n vânt
- Şi tot plânge, să-şi agațe..
Frunzele, pe sub pământ;

Vrea pesemne-a mea durere,
Să o strângă, între ramuri,
Când m-a-ndemne spre tăcere,
Pân' se schimbă-n anotimpuri?

Nu-mi dau seama ce gândeşte,
Dar îl simt îndurerat;
Nici prin frunze, nu grăieşte,
Vânt din crengi, de şi-a plecat.

"Hai, vorbeşte-mi, bunule...
Spune-mi tot ce te-apasă...
De ce taci, bătrânule?
Ți-o fi, oare, dor de casă?

Ori te-am întristat acum,
Cu povestea vieții mele,
Când în loc să-mi văd de drum,
Ți-am adus grijile mele?"

Şi deodată, mă alintă,
Când alene, crengi apleacă,
Nevoit ca să-mi dezmintă
Că pesemne mă provoacă.

"Toate-au rostul lor, pe lume"
Mi-a spus nucul, suspinând -
Parc'-ar vrea să mă îndrume,
Să-mi văz umbra, spre pământ.

Dar îmi rupe şir de gânduri,
Când amarul şi-l apasă –
Frunze mute, printre muguri,
Se scoboară-n ceața deasă.

"Nici acum n-ai priceput
Cum din minte, pleacă totul,
Iar când tot ce-ai cunoscut,
Într-o clipă-şi află rostul?

Aşa-i drept, pe astă lume:
Să înveți neîncetat -
Viața-n piept, să uiți de tine,
Şi-ai iubit cu-adevărat!

Dar dă lumii, ce-i a lumii -
Oare, cui să-i spui durerea?
Ai văzut cumva la unii,
Că otrava-i ca şi mierea?

Nu-i nimica, făr' de rost –
Nici măcar un fir de iarbă!
Stă sub pietre-n adăpost,
Nestematele, să soarbă!.."

Fie și-o tãcere cruntã

Iarăşi am rămas pe gânduri,
Scurs în humă, printre ramuri,
Căci de zor, din anotimpuri,
Îmi prind dor spre alte vremuri –

Mai confuz ca-n alte dăți,
Vântul suflă, cu putere –
Mi-au ajuns singurătăți;
Lacrimi urlă, în durere!..

De ce tace oare cerul
Când pământul se agită?
- Şi iar zace-n mine dorul,
Că-mi prind gândul de-o ursită;

Fie şi-o durere cruntă,
Am s-o strâng cu drag în suflet,
Adierea-i, de-mi frământă,
Ca să plâng în vânt un urlet!..

Aşa-i soarta, câteodată,
Să-ți aducă lacrimi stinse,
De prin noaptea fermecată
Unde-s stelele cuprinse,

În veşmântu-i, să-ți tot plângi..
Tot ce n-ai recunoscut,
Chin, în suflet, să-ți prelingi,
Într-o clipă, de-ai tăcut.

Nu-i tăcerea, ce-ți arată
Cine eşti cu-adevărat,
Când durerea-n piept să-ți zbată,
S-o revezi, spre cer, mirat?

Oare, ce-i mereu avere,
Când prin gânduri te apasă
Clipa cruntă, de tăcere,
Printre ziduri, zgomotoasă?

Aşa-i dalba suferinţă:
Ca un nufăr dezvelit –
Şi-ntr-a lunii pocăinţă,
Printre ape, scrijelit...

De-ți va da înțelepciune

Ceața deasă-mi scaldă mintea,
Parcă vrând să-mi curme gânduri;
Sub sărut mi-apasă fruntea,
Tremurându-mi vise-n falduri –

Iar își scutură pe-alocuri
Amintiri de frunze moarte,
Care-mi flutură cu tâlcuri,
Din priviri, singurătate!..

Şi mă-ntreb dacă dorește
Ca să-mi dea înțelepciune,
De mereu m-ademenește
Cu un strop de-afecțiune.

Parcă îmi aude gândul,
Printre ramuri, colo-n nuc!
E vreo pasăre, ori vântul,
Alte glasuri, de-şi aduc?!

"Ah, cât m-ați mai enerva?
Arătați-vă, odată!
Ce tot stați în umbra mea?!"
Le mai cert eu câteodată.

Dar nimic nu se aude,
Că nici vorbă, să se-arate;
Nu sunt de găsit niciunde!
Or fi prin vecinătate?!

Tot alerg prin iarba deasă,
Poate doar de le-oi găsi -
Da' se şterg, prin ceața groasă;
E-n zadar - pe unde-or fi?!

"Iar petrec singurătate -
Nu e nimeni, lângă mine..."
Da'-n cărări amestecate,
S-aud glasuri cristaline...

Şi tiptil eu mă apropii
Ca să ştiu aşa minune -
Râde nucul iar de mine:
“Ei, vezi tu, înțelepciune?!.."

Când durerea, o înfruntã

Laolaltă-n iarba 'naltă,
Gânduri zboară iar, fugare –
Şi durerea-n piept, tresaltă,
Să mă piarză-n depărtare;

Am rămas ca prins sub gânduri
În superba-mi fortăreață,
Căci vrăjmaş desprins din vulturi,
Fost-a-mi valul alb, de ceață.

Valul trece, ca ostaşul,
Când puterea, şi-o încruntă –
Sânge rece, prin imaşul
Unde secerea-şi inundă;

Corbul i-ar petrece glasul,
Chemând moartea, să o-nfrunte
- Şi-n tot locul, trece ceasul,
Gânduri, mintea, să-şi avânte;

Dar nimic nu-i schimbă firea,
Tot ţipând prin ceaţa deasă,
Aşteptându-şi nemurirea,
Când tăcerea îl apasă.

Mintea, vântul mi-o agită,
Ca să-i las singurătatea;
Parcă-i soarta-mi, vitregită,
Când îmi strig divinitatea –

Însă-mi pare amorţită,
Prin eternitatea-i rece –
Barem ea e amintită,
Când un suflet, se petrece!..

Şi ca mine, o înfruntă,
Tot privind în depărtare,
Cu tăcerea cari se-ncruntă,
Într-a morții apăsare,

Căci își prinde, sub veşmântu-i,
Câte-o ramură de nuc,
De-mi cuprinde-n legământu-i
Noi poteci, spre cari mă duc..

Dar vorbind cu fiecare,
Fie umbră, ori ființă,
Spre divina-mi încercare,
Să mă plece-n umilință,

Ca o frunză, spre pământ,
Când cătarea-i, arsă-n gura-i,
Regăseşte-ntr-un moemânt
Pace-n slova-i, stih, din lira-i!..

Ah, nici umbra, nu-mi zãresc...

Ochii-mi saltă răsăritul,
De sub pătură de ceață -
Oare-oi fi nefericitul,
Trecător, prin astă viață?!

Ah, nici umbra, nu mi-o văd,
Printre lacrimi, însorită -
Şi mi-i dor ca s-o revăd,
Printre paltini, înflorită!..

Unde-n lume, e sfârşitul,
Din tăcerea despărțirii?
Nu-i străbate ciripitul,
Sub durerea amintirii!..

Nici o umbră, nu-mi revine,
Să mă strângă într-o moarte,
Ca o cobră, lângă mine,
Alungând singurătate...

Stă acolo, printre paltini,
Ciripind, prin lumea sa -
N-o mai văd, cuprins de patimi...
Sunt doar eu... şi umbra mea...

O, voi, daţi-mi infinitul,
Să mă şterg din univers!
În şuvoi, să-mi trag sfârşitul,
Făr' de rimă, făr' de vers...

Să port straie, dintr-o slovă,
Peste munţi, peste câmpii,
Spre străvechea mea Moldovă,
Să-mi revăd o clipă, plopii

Şi să văz dacă mai trece
Câte-un suflet, hoinărind,
Pe-unde umbra-mi, să petrece,
Către codru, frunzărind

Câte-un vis dintr-a amiezii
Scânteiere făr' prihană,
Alergând odat' cu iezii
Care zbiară după hrană,
Căci a sufletului cumpeni,
Să amestecă sub norii
Veşniciei strânsă-n cremeni,
Dintr-un stih al depărtării –

Ş-atunci slova, ți-i ca frunza,
Într-un tainic legământ,
Iară Veşnicia-I Muza
Care-l pleacă spre pământ,

Că veşmântu-i, o-mpleteşte,
Presându-şi Adevăru-I,
Că-n Suflarea-I, copleşeşte
- Precum clipa, întru zboru-i,

Când ai vrea ca să mai steie,
Sufletu, cu drag, s-o soarbă,
Veşnicia-n Chip, să-i deie,
Precum firului de iarbă,

Când I-arată pe-un să crească,
Cu sclipiri de nestemată,
Din Văpăia Sa cerească,
La alegerea-I, chemată,

Cătră lume, să-şi avânte
Câte-o umbră aplecată,
Să-ți agiungă a ta frunte,
Spre pământ, înduplecată,

Ca o frunză, în căderea-i,
Când un vers, tresaltă gura-i,
Ca să-ți spuie de durerea-i
Fericire-n chip, sub lira-i,

Când mormântul regăseşte,
Unde-i scrisă Veşnicia
Ce-n adâncuri glăsuieşte,
Arătându-şi străşnicia

De-unde-şi alță vechi izvoare,
Dezlegând a lumii toate
Scrise taine, sub zăvoare,
Care slova-I, le împarte,

Ca o umbră, când din trupu-ți,
Se răsfrânge spre pământ,
Şi-ntr-o clipă, priceputu-ți',
Dintr-al slovei viu veşmânt!..
...
Ah, nici umbra, nu-mi zăresc...
Şi ce mai sunt, fără de ea?!

Printre pietrele mărunte

Mi-aş sădi amintirile
Printre stelele mărunte,
De-oi privi câmpiile
Cum pogoară cu miile,
Să-mi aducă smintirile,
Ascunzându-mă-n munte;

Dar n-aş lua aminte
Îndepărtarea de lume,
Nici fericirea fără de nume –
Că mie, despărțirile...
Mi-s ca florile din munte,
Sclipind prin stâncile cărunte,
Când scurg tăcerile din frunte,
Lăsându-mi amintirile
Printre pietrele mărunte...

De mi-aş jeli doar umbrele,
Privindu-mi despărțirile,
Cetind însuflețirile,
Strigând deodată zările,
Cu îndepărtările,
Ca privighetorile,
N-aş mai şti ce-s orele,
Ascultându-mi meandrele,
Scânteind corolele,
Închegând comorile,
Cu ofranda-mi, sus, pe munte,
Când sub lira-mi, să se-avânte..
Printre strâncile cărunte,
Urcând gândul ars din frunte,
Însuşi Cerul, să se-ncrunte,
Spre pământ, să-şi lese-o punte,
Printre pietrele mărunte..

Da' unde... oare, mi-or mai fi...
Apele, câmpiile, florile,
Sufletu-mi, prin trecătorile
Un' mi-ascunsei comorile,
Cu privighetorile,

Petrecându-mi zorile,
Alinându-mi orele,
Când s-or ivi
Toate amintirile,
Sângerând, cu despărțirile,
Îndurerate,
Printre pietrele mărunte?..

Ori... eu, ce aş mai iubi,
De n-aş avea... măcar potecile
Sub care-n umbre-aş despărți
Toate fericirile,
Printre pietrele mărunte?!..

Când viorile vorbesc

Când viorile vorbesc,
Rămân doar eu...
Şi nucul meu...

Un soare stinge glasuri moi,
Cu umbre prinse de lumină;
Dureri, încinge, prin copacii goi,
Iar frunzele, desprinse, se alină...

Îndurerate, pe pământul umed,
Dulci fire de iarbă, se adună,
Blând, amestecate, sub covorul fraged;
Plângem, împreună...

Vântul, cheamă dorul, hoinărind alene,
Pe poteci ascunse, cu privighetori;
Împânzeau pământul - însă cerul, geme,
Când să trec, cu umbre stinse, de viori...

Când viorile vorbesc,
Rămân doar eu...
Şi nucul meu...

Unde-s notele sublime, frângând tăcerea,
Fără frunze-ntr-un alean, sub o cădere frântă?
Doar stâncile, mai tac, cu mine, strângând durerea...
Fără de umbre, să se-nchine, prin vioara blândă...

Unde-s scâncetele ierbii, când asupra-le se pleacă
Câte-o şoaptă cristalină, ori blândeța unei mâne,
Rechemându-şi parcă cerbii, tot suflând în goarna seacă,
Ca un duh care se-nchină, către zei, să îl fărâme?..

Unde-s clipe de-adevăruri, suflul gurilor de aur,
Când în lumea iast', sleită, totu'-i fad ş-amărăciune,
Ca arcuşul ce mi-l razăm, spre al sufletului faur,
Cu tăcerea-mi poleită, degustând deşertăciune?..

Când viorile vorbesc, parcă-mi sfâşie făptura –
Nici în gura-mi însetată, versu' nu-mi aduce mierea;
Fruntea-n freamăt, mi-o stâlcesc,
să îmi văz în ea ruptura
De aiastă strâmbătate – Lumea
– de-unde-mi trag durerea!..

Când viorile vorbesc,
Rămân doar eu...
Şi nucul meu...

Despre sufletele frânte

Îmi strâng amarul sub frunze,
Cu dor ca să-mi satur viori,
Când sfâşâi prin crengi, reci fiori,
De-mi frâng o durere-ntre buze
Şi mor, sub nori călători...

Adesea priveam câmpii aurii,
Sub soarele prins într-un murmur,
Cu leagăn din dulcele-mi tremur,
Ş-apoi îngânam bucuroşii copii,
Sub cerul deschis de un susur...

Dar ploaia, cu suflete frânte,
Născute 'nainte de vremuri –
Ori prinse ca frunzele-n ramuri,
Văpaia, le-a dus, spre stele mărunte,
Cernute sub dragele-mi locuri...

O, voi, suflete din viorile crunte,
Plecatu-v-ați ochii, ca robii,
Strânsu-v-ați comorile limbii,
Să nu mai văd durerile frânte –
Clopote reci, când țipă corbii!..
Să-mi rupeți sub ceruri, tăcerea,
Să nu mai aud lacrimi mărunte,
Cum cad precum brazii din munte,
Ori rugile-n văile cărunte –
Cu arcuşul pe suflete frânte,
Viața şi Moartea, înfrânte,
Sub nuc, împărtăşindu-mi durerea...

Pecetea Durerii

Pe buze prind durere mută,
Să tac, sub clipe grele,
Căci Moartea nu ascultă
Povestea vieții mele...

Dar toate-au rostul lor, pe lume -
Fie şi-o tăcere cruntă,
De-ți va da înțelepciune
Când durerea, o înfruntă.

Ah, nici umbra, nu-mi zăresc,
Printre pietrele mărunte,
Când viorile vorbesc
Despre sufletele frânte...

Îmi las durerea-n umbra ta

'Nalț ofrandă veşnică, Iubirii,
Din veşmântul frunzelor de nuc;
- O iederă flamândă, amintirii,
Pe-altarul fraged, îi aduc.

Pecetluiesc iubiri neîmplinite,
Cu umbre frânte-n strălucire
Şi dăruiesc trăiri nefericite,
- Sumbre morminte, nălucire...

Ard o durere, cu nestinse amintiri,
Privind un ceas, spre bolta înstelată,
Să îmi revăd iubirea-n despărțiri,
Cu lira lui Orfeu, ori harfa fermecată.

Dar când mi-ating o clipă de singurătate,
Sub umbra unui nuc îmbătrânit,
Să sting o viață care înfiripă moarte,
Ca să mă simt o vreme, fericit,

Îmi las durerea înspre rădăcini,
Odihnă iar, sub firele de iarbă,
Să crească flori mărețe-n mărăcini,
Ş-amar de lacrimi, ca să soarbă...

O să mă bucur şi eu, în curând –
Ferice umbră-n leagănul naturii,
Scutur un glas – cu nucul, surâzând!..
În sufletul-mi, port cântecul Iubirii...

Ascultând glasul naturii

Un soare dulce se arată
În orizontul umed
Din care scurg, ca altădată,
O lacrimă, să cuget...
Şi cade. Rece, adorată,
Precum suflarea unui ied
Pe iarba-nmiresmată,
Cu un muget...

Țin un fir de iarbă-n palmă
Şi zăresc un univers
Sub glasul înnodat la salbă
Să-l răsucesc în fiecare vers;
Iar sensul lumii mele, curge invers,
Cu Viața într-un doliu, şters,
Cu Moartea – o mireasă albă,
Născându-mă o rugă dalbă,
Din strâmbătatea unui eres.

Când ascult glasul Naturii,
Parcă-mi izvorăşte mir,
Din miezul dulce al făpturii,
Cu soarele scurgându-se-n potir –
Iar geamăna-mi durere, ca un zbir,
Se leagănă în vânt, mai abitir,
Sub glas de păsărele, spre arțarii
Uni' iedera, ingână, lăcrimând,
Durerea vieții mele, sub fiecare rând,
Din epitaful scris, peste mormânt,
Smulgându-mă îmbrățişării,
Cu stele, susurând,
Iar eu – o umbră,
Dincolo de arii...

Ah, cum s-amestecă nuanțe
De neguri, înspre ceruri noi,
Ofrande, tainice romanțe,
Cu viață, prin copacii goi!
- Şi când eram, tot mai aproape,
Prin lumea lor, neliniştit,
Scurgând dureri, sub cânt de ape,
Amărăciunea, să mi-o-ngroape,
S-adorm o clipă, liniştitit..

Ce glasuri dulci, îmi tremură,
Din larma dimineții,
Popasuri, de-mi tot susură,
Spre vechile izvoare,
Ca frânta ramură,
'Nălțând o odă, bătrâneții!..

.. Şi zac în mine muguri vii,
Sclipind un soare îndulcit,
Să-mi facă leagănul de veci
Cu ramuri dintr-un nuc sucit,
- Scoțându-şi creirii din teci,
Să mă privească-n ochii reci,
Căci eu – o umbră, i-am smucit,
Iubind tăcerea, în sfârşit...
De sub pământul fraged,
Ascultând glasul naturii...

Ca sã privesc în urma mea

Întind o mână printre nori fugari
Şi prind un soare umed,
Să-l dau copiilor ştrengari
Ce-aleargă zmei cu ochelari,
Aprinşi din doru-mi rânced,
Ca frunza pe covorul neted,
Zvâcnind la fiecare pas,
Cu trosnet viu – şi putred,
Ştergându-mi ochii arşi, murdari,
Ca să privesc în urma mea...

Ating în treacăt ramuri reci,
Să simt câte un mugur
Şi glasuri sting - dar sună seci;
Mi-alint câte un graur,
Ca să privesc în urma mea...

Cuprind un labirint din iarbă,
Cu melci legați de frunze,
Cu fire de argint, în salbă,
Şi.. ah, durerea mea, atât de albă,
Mi-o prind sub nai, pe buze,
Ca să privesc în urma mea...

Îmi sting o linişte, sub frunze,
Cu dor de-un soare fraged;
N-am nici un glas, pe buze –
Şi mor, pe sub covorul umed,
Ca să privesc în urma mea...

Spre chipul blând al fericirii

Un soare fraged, m-am născut,
Cu dragostea de viață –
Şi-n nucul firav, am crescut,
Ca iedera-n verdeață;

Vibrez adesea-n zori de zi
Sub glasuri moi de păsărele,
Să tot visez că le-aş iubi
Cu versuri noi, căci trec şi ele...

Oftez cu drag, sădind în taină
O lacrimă, pe sub morminte,
Ca la botez, să-i prind o haină
De 'nalte-învățăminte.

Un veşnic chip al fericirii
Se scurge-n soare fraged,
Supus în timp, nefericirii,
Când plânge-n norul umed

- *Şi lacrimi scurge, cu blândețe,*
Peste văi, printre câmpii,
Cu drag de-şi frânge-o batrânețe
Sub glasuri moi, cu raze vii...

E chipul blând, al fericirii
Prin care mi-am îndrăgostit
Sublima clipă, despărțirii...
Şi oare... ce am mai iubit?!..
...
O clipă a nefericirii...

Mereu, cu harfa aurie..

Stau de veghe dimineții
Cu un dor neîncetat
De-a-mi cânta povestea vieții;
- Şi de zor, am cercetat
Câte-un chip, sub voalul ceții,
Ori statuia bătrâneții,
Spre vreun zeu înduplecat
Să-şi pogoare har, spre bieții
Cerşetori ai tinereții,
Când spre ceruri, au plecat!..
Şi-am iubit, cu-adevărat,
Slăvind mereu, Natura-mi dragă,
Cu umbra hâdă a tot ce-am fost odat':
Un vers amar pe-un rând îndoliat,
Un vis ş-o inimă beteagă!

Da orişiunde-am lunecat –
Pe-o lume – ori prin alta,
Un chip ades întunecat,
Cioplind vreun rai, cu dalta,
Ori iad, cumva, de am căscat
Cu soarele cel negru, mat,
Smulgând un vers din bolta
Din care stelele-au picat,
Mereu, cu harfa aurie,
M-am petrecut spre moarte,
Ca lacrima târzie
Ce pân şi lumea sa, pustie,
O sfâşie – de-o-mparte..
Atât de aproape
Şi-atât de departe...

Ochii mi-au zărit, sub umbre,
Clipe fade de-aşteptare
A miresei, la altare:
Moartea, pentru fiecare!..

Ori, ce-i dânsa, printre frunze,
Când un vânt sfâşietor
Scoate vreun tremurător
Din izvoarele lăuze
Care-şi trec peltea de muze,
Într-un zbor îmbietor,
De te-ndeamnă-ntr-a visării
Lunecare-n lumea lor,
Când rostesc a tale buze:
O, lăsați-mă să mor!..
- *Şi te-aruncă-n lumea celor*
Ce-au murit şi ele, sumbre,
Sterpe-n deşteptare...
Iar când clipa ți-i pustie
Ca statuia decimată
De durerea cea târzie,
Care pentru tine – fie
Cea mai scumpă nestemată,
Ca o lună sângerie
Scursă-n lunecarea-i, mată,
Cu beteala-i argintie,
C'-al miresei val – o ie,
Printre nuferi, despicată,

- Chiar atunci, te-aruncă-n mreje,
Sfâşiindu-te în harfa-i,
Când durerea, ți-o-nşirai
Printre stelele-n vârteje,
Care împleteau de zor
Clipa-n care toate, dor,
Printre strunele-aurite,
Spumegând, deodat', în cor
De-alumine făurite,
Cântul tău, sfâşietor:
O, lăsați-mă să mor!..

Reci, ca iedera flămândă,
'Mi-nconjoară iute, trupul;
Glasuri seci, de moarte blândă,
Se scoboară, ca şi timpul;

Înc'-o notă, îmi mai scapă,
Printre degete-înghețate,
Cu o lună, vrând să-şi facă
Vise-n stele fărâmate;

Dar nu-i noaptea de pe urmă
Ca să iau cu mine-o lună,
Nici povestea care-mi curmă
Viața-n veşnica furtună;

Şad cu steaua dimineții
Prins sub cântul din câmpie,
Să-mi redau plăcerea vieții,
Dintr-o dulce elegie,
Smulsă-n harfa aurie...

Susur în leagãnul iubirii

Printre norii călători,
Îmi ating vechile strune,
De-mi alint privighetori,
Desprinzând îndepărtări:
Lumi de dincolo de nori,
Unde timpul, se opreşte,
Iară spaţiul, se topeşte, -
Unde viaţa se uneşte
Întru moartea ce-o urneşte, -
Unde-mi cânt, adeseori,
Depărtarea mea de lume,
Făr de a-mi păstra vreun nume,
Ci doar umbra, pe-un mă duc,
Cu toiagul meu de nuc,
Atingând vechile strune,
Cu peceţile din rune –
Ca să-mi chem privighetori,
Din copaci fremătători,
De dureri, vindecători,
De tristeţi, frământători...

Veste mare, le-am adus,
Susurându-le în vers
O visare, ca-ntr-un fus
Care îşi deşiră blând
Fiecare notă-n plus,
Ca o rază, lunecând,
Frământându-se-n pământ,
Printre umbre, de-a ales
Fie-o rugă, suspinând,
Ori vreun eres, ascultând,
Unic vers, din Univers,
Un sens invers – ori doar şters,
Al iubirii, susurând,
Legănându-le, pe rând...

Cât mă bucur, să le simt,
Aşternute stele-n palmă,
Cari se scutură cu-alint
Şi în lumea mea, dau valmă,
Când le susur, blând, iubire,
Ca o dulce înrobire
Dintr-un vers adânc, din Fire,
Univers, sub vocea-mi calmă!..

Ah, dar câtă fericire,
Îmi atârnă, într-o salbă,
Când cu drag, peste mormântu-mi,
Marmora-i atât de albă,
Cum nici luna, peste chipu-mi,
Nu-şi aruncă reci cleştare,
Oglindind, cu legământu-mi,
Prinsă-n val, lebăda albă,
Într-a apei încleştare,
Dintr-a nuferilor tolbă –
Şi mă susură, năluce,
Umbrele, smucind din cruce
Altă unsă frământare,
Dintr-a nucului plecare,
Parcă-parcă mi-ar aduce
Câte-o dulce legănare...

Şapte note fermecate
Înfăşoară prin izvoare
Şoapte-n vremuri adunate
De-o uşoară întristare;

Nouă strune în zăvoare
Tot îşi legănă ades
Voci să sune la vâltoare
Universul, într-un vers;

Înşişi norii, călătorii,
Îşi amestecă în spume,
Prin memorii, glasul florii,
Când îi spintecă-ntre strune...

Şi-ntr-un nufăr, ard, cu patimi,
Susurând, ai fericirii,
Ca un cânt, născut din lacrimi,
Vers, în leagănul iubirii...

Din care eu, cu bucurie

De-o vreme-s singuratic,
Ca soarele sihastru,
Zâmbind, primăvăratic,
Sub cerul de-alabastru
-   Din care eu, cu bucurie,
Îmi smulg visări, sub strune,
Cu sunet viu, de reverie,
Şi danț de iele, printre rune –

Ce-mi trece-n zare, pâlc de nori,
Cu paseri în derivă
Şi-ntre hotare, călători,
Luceferi, deopotrivă,
Din care eu, cu bucurie
Să îmi sărut o muză,
Prin lumea-i, aurie,
Tăcut, precum o frunză,
Cu versu-mi ars, pe-o buză,
'Tra toamnei broderie?..

Da'-mi las oftat, în depărtări,
Cu gust amar de ploaie,
Sub cerul greu, brăzdat de aşteptări,
Când tot se încovoaie,
Din cumpeni de adâncuri,
Ca sântul curcubeu,
Ofrandă, după ploaie,
Smucind cereştile oblâncuri,
Ca harfa aurie,
Zâmbetul fugar, al vreunui zeu,
Ori lacrima de dor,
Smucind durerea, ca să mor,
Păstrându-l pe Dionis şi Orfeu,
Fiind eu însumi, prins în lanţuri
Şi chinuit ca bunul Promoteu,
Căzând apoi, cu pietrele, în şanţuri,
Departe, să mă pierd,
Ca versul plin de clipa azurie
În care toate clipele, îmi ard,
Îndrăgostit de viaţă,
Ca soarele, de dimineaţă,

Privind, îndepărtat, divinul bard,
Sub luminarea-i, care naşte dorul,
Sustras în cerul umed, doar o clipă,
Alunecându-şi adâncimea la izvorul
Unde-am rămas să cuget... la risipă...

Sã scutur cântecul naturii...

E larmă, sub picurii de-argint
- Şi clinchetele, scurmă prin iarbă,
Frământând, pe alocuri, alint,
Cochete, sub pietre, să soarbă
Corăbii, spre vechiul Corint,
Cu valuri, s-adoarmă...

Iar norii, s-aprind, sub tunetul greu,
Cu întristări de vânt, de-mi apasă
O lacrimă rece, când doru-mi de casă
Aprinde în candili, scânteierea vâscoasă,
Ca privirea încinsă a marelui Zeu..
- Şi parcă îmi cuprind, ca Prometeu,
Un vultur, în coasta-mi hidoasă,
Cu stâncile-abrupte ce-şi lasă
Un vers scuturat cu sângele meu,
Durerea, din lumea mea, scoasă,
Smulsă de răcnetul zărilor, greu,
O umbră, în flăcări, cleioasă,
Scurgându-se, tainic, duioasă,
Acasă...

Aici, în lumea dintre pietre,
Furnicile s-agață-n frunze,
Cu umbrele, de ard în vetre
Ca naiul strâns sub buze,
Când cântă disperarea unei muze –
Şi parcă-mi văd sfârşitul, rece,
Când cerberii, spre cer, să latre,
Când sufletul, mi se petrece..
Iar corbii, să se-adune-n şatre,
Sărmanul Pan, să-i mustre,
Că n-au mai apucat, o zestre,
Să-mi strângă, printre astre,
Ci doar.. a viermilor, sinistre,
Uitate rugi şi-orchestre,
De-o vreme-n cucuruze...

Şi stau aici, chircit în luntre,
Plutind prin apa volburată,
Să văd arici, pitiți sub pietre,
Fugind de larma scuturată...

Căci noi dureri, sub picuri repezi,
Din strune de argint, coboară,
- Şi nu-s tăceri din muguri verzi,
Când urme de alint, doboară...

Stau aici, în universul meu,
Să scutur cântecul naturii...

Printre furnici, sub cerul greu...

Cu glas spre veşnica chemare

Mă trec fiori, sub larma ploii,
Când fulgerul se frânge-n depărtare;
Colo, prin nori, zăream eroii,
Cu glas spre veşnica chemare.

Am mas lângă viorile din zare,
Plângând copaci amăgitori,
Cu glas spre veşnica chemare,
Şi surlă-n aştrii sclipitori.

O teamă, mi s-aprinde iar,
Cu glas spre veşnica chemare,
De-mi cheamă sufletul hoinar -
În care cer, rămas-am, oare?!

Natura prinde iarăşi viaţă

Tremur în vânt, o şoaptă,
Privind spre norii care-aleargă
Cu murmur, luna coaptă,
Stârnind memorii, să le şteargă;

De zor, aprind luceferi,
Sclipiri de umbre-n licurici,
Cu dor, să sting sub nuferi
Visarea ochilor angelici –

Mereu privesc, cu bucurie,
La tot ce mi s-arată,
- *Dar ca să-ți povestesc şi ție,*
Încep cu-“a fost odată”…

Și-am rãmas în depãrtare

Murgul paşte liniştit
Printre valuri de verdeață,
Sub amurgul năpustit
Dintr-a norilor dulceață;

Parcă văz o ciocârlie!..
Vântul prinde cu putere
Iarba-n câmp de bătălie,
Dezbrăcând-o de mistere –

Lăncii lungi de soare hâtru
Țin sub scuturi de argint
Picii moi, cu dungi de ocru,
De se prind într-un alint;

Pân' şi-n steaguri, se înalță,
Cu un dor neaşteptat,
Spre meleaguri, de-şi încalță
Puf din zare, adunat!..

Şi-am rămas în depărtare.
Sub amurgul liniştit,
Să tot las, la fiecare,
Murgul cel îndrăgostit...

În oceanu-i de verdeață

Muza, trupu-şi scaldă iar,
În oceanu-i de verdeață,
Luna dragă, la hotar,
De-i clipeşte, cu roşeață.

Chiar de tace-n susur rece,
Steaua nopții, plânge iar,
În oceanu-i de verdeață,
Cu poetul, la hotar...

Pe-alte lumi, parcă-l petrece,
Sărutându-i cu dulceață
Fruntea-i dragă, iar.. şi iar...
În oceanu-i de verdeață;

Ah, dar... poetul?
Ce-i era,
Când versurile-i înşira,
Strângând sub buze, mierea,
Din plânsa-i dimineață?..

Pecetea Naturii

Îmi las durerea-n umbra ta,
Ascultând glasul naturii,
Ca să privesc în urma mea,
Spre chipul blând, al fericirii;

Mereu cu harfa aurie,
Susur în leagănul iubirii
- Din care eu, cu bucurie,
Să scutur cântecul naturii...

Cu glas spre veşnica chemare,
Natura prinde iarăşi viață –
Şi am rămas în depărtare,
În oceanu-i de verdeață.

Șad sub nucul fermecat

Noaptea.. s-a lăsat deodată,
Peste nucul fermecat,
- Unde dorm eu, câteodată,
Între frunze, ferecat.

Iar sub vise, prind ades
Câte-o ramură, să-i spun:
"Tainici muze, am ales!" -
Şi-una-mi tremură, pe drum...

"Vai, de când te-aştept, poete,
Să te strâng, sub nurii moi!
- Veşnic rai şi-n piept, duete,
Om cânta iar amândoi!"

Pe sub nucul fermecat,
Gângurit, parcă-mi aduce -
O privesc neîncetat,
'Mărmurit la vocea-i dulce;

Da'-n grumaz, o întrebare
Tot şoptesc, prin frunze moi:
"Oare-s treaz, sau mi se pare?!" -
Ameţesc, cu ochii goi...

Cad, sub nucul aplecat,
Unde-am adormit, odată,
Printre frunze, ferecat,
Strâns de muza-mi fermecată...

Tihna, sã o regãsesc

Între frunze, umbre reci,
Cuprind, fără de voie,
În morminte, loc de veci -
Se sting, de bunăvoie.

Nu-i moarte, nici boală,
Ori vreun pierdut paradis -
Doar o sferă astrală,
Ca şi-un vis, într-un vis.

Şi o lună... mă strânge,
Din ramurile seci, sub buze,
Când sufletu-mi frânge
Cu doina rece, din frunze...

Îmi agață stele dulci,
Tihna, să o regăsesc,
“Între ele, să mă culci...”
Pare-mi-se că-i vorbesc;

Sub lumini, am cunoscut,
Pătimaş, pe muza mea -
Printre paltini, aşternut,
Am rămas în lumea sa.

"Voi a fi mereu, aici,
Tihna, să o regăsesc,
Fie chiar între năluci
Şi cu stele, să vorbesc!"

Privind cerul înstelat

Stelele sclipeau de zor,
Printre sferele astrale
Sărutându-mi un izvor,
Cu glas rece, fiecare -
Parcă-mi suspinau uşor,
Prinse-n dulcea depărtare
Ce-mi cuprinde-n piept un dor,
Când le trece la culcare...

Doar acolo-n taina nopții,
Îşi arată frumusețea,
Pân' la ceasul dimineții
- Care-mi scaldă bătrânețea;
Dincolo, rămân doar munții,
De îşi saltă iar, tandrețea,
Scursă din izvorul minții
Care-mi poartă tinerețea...

Încă adormit, sub frunze,
Privesc cerul înstelat;
Vise 'tind, ca nişte pânze,
De-un păianjen fermecat -
Asfințitul, strâns sub buze,
Între ochi, s-a spulberat,
Că alintul dintre frunze,
Morții, m-a eliberat...

A mea muzã, sã zãresc

Mă aflu sub tainic vis,
În noaptea când stelele pier,
Căci locul sacru, promis,
Fără de mine-Istingher...

Nu-i veşnic iad, nici paradis,
Pe sub luna-mi, înghețată
- Şi trupu-i de jad, prin abis,
E rece, ca muza-mi, plecată.

Dar... unde să-mi aflu, oare,
Suflet între viață şi moarte,
Cu noaptea hotar, fără soare,
Şi stele-mi pier, într-o carte?

Deodată, o voce suavă...
Ticăie, cu larmă sub tâmple,
Brodată pe frunte, enclavă;
Pieptu-mi, cu viață, se împle;

Îmi spune de zor, la ureche,
Că plânge, lângă inima mea,
Cu frunze de dor, în pereche,
Iar stelele pier, ca lumea sa...

"Trezeşte-te, în lumea mea..."
Şi-atunci, mi-o zăresc...
E muza mea...

Nu-mi mai simt singurătate

Cât de dragă, mi-e făptura
De-şi tot pleacă, peste mine,
Trup ce-mi leagă iarăşi gura,
De-i îmbracă ritmuri fine!..

Tot şi-apasă pieptul moale
Cu tristețea-i colosală,
Dar nu-mi spune că o doare,
În sublima-i amețeală

Şi o simt... atât de-aproape...
Iar o lună-i şade-n frunte!
Ochii, dulce-alint, sub ape,
Către țărmuri, s-o avânte!...

I-am zărit stele, prin plete,
Când asupra-mi, mi-a şoptit:
"Bine-ai revenit, poete!.."
Şi-ntre ele, m-a proptit...

Nu-mi mai simt singurătate -
Stă cu mine, muza mea;
Suntem stele-amestecate,
Dar şi noi, ne-om aduna!

Sunt doar eu și muza mea

Îmbrățișați, priveam spre lună,
Plângând o clipă, în tăcere,
Înfricoșați, trăgând din urmă
Un susur blând, de mângâiere.

Sunt doar eu și muza mea -
Dar mi-o simt îndurerată
Și cu greu, privesc spre ea,
Când îmi plânge, disperată...

Tot mi-o strâng, cu dor, în brațe,
De-mi vibrează, înflorită;
Buze-i frâng de zor, s-agațe...
Sărutări, când se agită;

Pieptu-i gingaş, îi tresaltă,
Sub o lacrimă - şi curge
Pătimaş, când vocea-şi saltă
Către sufletul ce-o frânge.

Sunt doar eu şi muza mea -
Stă deasupra-mi, nemişcată
- Şi mereu, privesc spre ea,
Când îmi plânge, câteodată...

Fruntea-mi duc, la pieptul ei -
Drag, mi-i, să-i ascult durerea,
Cari se zbate-n nurii grei
Unde-mi aflu eu, tăcerea;

Iar acolo-i strâng, cu dorul,
Preț de-o clipă, însetat,
Răsuflări de sub izvorul
Unde toate-au încetat.

"Sunt aici, cu tine, draga mea"

Mi-o strâng în brațe iar...

Sunt doar eu... şi muza mea...

Printre stelele-înghețate

"

În nescrise jurăminte,
Ne-am creat, din unic vers,
Aducându-ne aminte
Ce-am lăsat, prin univers..."

"Precum stelele-nghețate,
Luminăm, printre suspine,
Visele-n pustietate,
S-adunăm esențe fine;

Dar cu toate-acestea, iată!
Pricopsiți cu un blestem,
Ne mai stingem, câteodată,
Fericiți, într-un poem."

"Suprimăm tăcerea nopții,
Cu un crainic, scânteind,
Sub sărutul dimineții,
La ceas tainic, adormind..."

Ah, vorbeam cu muza mea,
Printre stelele-înghețate!..
Şi m-am stins, odat' cu ea,
Printre versuri încleştate...

Ce mereu vor exista...

"O, tu, muzo!
Printre frunze, împletită,
Dintre umbre, răsărită,
De ce-mi taci tu, adormită?
O fi zarea necuprinsă,
Cu vreo stea mereu aprinsă,
Ori neliniştea, învinsă,
De-amăgiri, când cade stinsă?!
Ce îmi zaci, acolo-n frunze,
Umbre răsfrângând, sub buze,
Când lumina, să refuze,
Suspinând, sub voci confuze?!
Să-ți aprind în suflet stele
Ce mereu vor exista?
Ori să-mi sting, odat' cu ele,
Lumea ta, cu lumea mea?"

"O, tu, poete!
Visele-mi, te-au împletit,
Umbre-n frunze-au răsărit,
Vorbele-mi, de-au adormit.
Dar sub taina ce-am cuprins-o,
Steaua cerului, mi-ai strâns-o,
Iar neliniştea, ți-ai stins-o
În iubirea ce-ai aprins-o!
Şi-am tăcut cu ea, prin frunze,
Umbra-ți sărutând, sub buze,
Prin luminile-mi difuze,
Suspinând, cerându-ți scuze!..
De mă sting, cu tine-n stele...
Ce mereu, vor exista...
O să-mi prind, la fel ca ele,
Lumea mea, de lumea ta..."

Din pieptu-mi rece, sare glas

Sărut cu drag, pe muza mea,
Cu buze-n flori de nufăr
Şi frunze prinse-n cufăr,
Sub cerul brut, care gemea...

A dispărut, prin noaptea grea,
Cu lacrimi frânte-n cupe
Şi vise crunte-mi rupe,
Făr' de sărut, în lumea mea...

La piept îmi trag o turturea,
Cu glas din harfa-mi rece
Şi las dureri, să-mi plece,
Apoi... aştept, sub rămurea...

A apărut pe cer, o stea,
Cu chipul muzei, lăcrimând
Şi cântul frunzei, curgea blând,
Furând sărut, când povestea...

Îmi strâng la piept durerea sa,
Iar lumea mea, devine rece,
Cu luna grea, de mă petrece
Şi locu-n care plâng, cu ea...

Din pieptu-mi rece, sare glas,
Cu flori de nufăr, într-o moarte
- Şi-o stea să-mi plece, făr' să-i las
Vreo urmă-n zori, când zbor departe...

Cu strunele de harfă rupte

Când mă retrag în lumea mea
Cu strunele de harfă rupte,
Îmi amintesc cu drag, de ea,
Şezând pe stâncile abrupte;

Dar privirea-mi cată cerul,
Tot sperând ca să-mi vorbească
Cu-amintirea mea, ori dorul,
Tremurând, să mă răpească...

Şi-alergam, odat' cu norii,
Spintecându-mi între strune
Amalgam de stele-n zorii
Lunecându-mi altă lume...

Şi-am găsit-o, stând acolo,
Printre ceasuri, adormită,
Ca durerea, în tremolo -
Frântă-n versuri, amorțită...

În brațe-i plâng, prin lumea mea,
Cu strunele de harfă rupte;
Da'-n veci o strâng, în lumea sa,
Cu flori din stâncile abrupte...

Cã doar atât, mi-a mai rãmas...

“Unde-mi pleci tu, draga mea,
Scrisă sub tăcerea nopții,
Când să treci, la fel ca vremea,
Prinsă-n amintirea morții?
Că doar atât, mi-a mai rămas
Când 'ți-mpresuram mormântul,
Cu vers tăcut şi-n harfă glas,
Plângând, că te iubeam ca vântul..."

"Sunt aici, cu tine, dragul meu,
Nescrisă, sub morminte reci
Şi-n bolta nopții, plâng şi eu,
Să-ți fiu promisă iar, pe veci,
Că doar atât, mi-a mai rămas
Când tu m-ai sărutat, cu dor,
Dar am ştiut că te-ai retras,
Deşi m-ai căutat, de zor..."

"N-a mai rămas nimic, din noi,
Nici lumea mea, nici lumea ta,
Nici înseşi ea, Eternitatea...
Ci doar un glas, sub cer greoi,
Că doar atât, mi-a mai rămas,
În slove scris, de amândoi
Şi cântă la mormânt, să-i las...
Un paradis... doar pentru NOI."

Sub frunzele de nuc, căzute...

"Chiar, unde-ai mai rămas,
Strâns de lacrima cerului
Cu luna tăcută şi glas,
Frânt de patima vântului?!"
"Nu ştii?!
Am rămas acolo -
Acolo.
Sub
Frunzele de nuc, căzute..."

"Revii?
Iar dacă nu... cu glas,
De dincolo,
Să mi te-aduc, poete...
Cu buze mute
Să fim şi noi, o clipă,
Măcar o clipă,
Umbre... frânte...
Şi vântul, să ne-alinte,
Frunze mute,
Când sta-vom amândoi,
Sub dragul nostru nuc,
Tăcute..."

Pecetea Liniștii

Şad sub nucul fermecat,
Tihna, să o regăsesc,
Privind cerul înstelat,
A mea muză, să zăresc;

Nu-mi mai simt singurătate -
Sunt doar eu şi muza mea,
Printre stelele-înghețate
Ce mereu vor exista...

Din pieptu-mi rece, sare glas,
Cu strunele de harfă rupte,
Că doar atât, mi-a mai rămas...
Sub frunzele de nuc, căzute...

Sfârșit

Cuprins:

.. o incursiune în lumea interioară a omului, învăluită într-o poveste magică şi misterioasă.